

той не знаеше за радното. Оуъ азъ Руди прехала устната си и те дусна кръвъ.

Внезапно една мисль пробѣсна въ главата му. Да отиде веднага при Карлъ и да поинее отъ него да му явряне радното. Лва скоро се откаже отъ това намерение и си каза, че няма смисль. Защото Карлъ, разбира се, нѣмаше да признае че е взелъ радното, а той не можеше да имъ претърси цѣлата къща, а!

Случайно погледа му попадна върху обидинския часовникъ. Азъ, бѣше вече нѣколко едниъ и половина, а точно въ едниъ и половина у тѣхъ вжиди обидинката. И затова Руди съ бързи крачки се заплы къкъ дома.

Руди пристигне тѣсно изарене, за да получи още нѣщо отъ своя любимъ десертъ: комплотъ отъ праскови. Майка му, разбира се, се сърдеше:

— Е, ти локъ хайманувашъ, а? Съ Петъръ, нали? Ако дойдешъ още веднѣкъ толкова късно, не ще получишъ нито парче хлѣбъ, разбира ли?

Влѣрбакъ това, та му даде една голѣма чиния пълна съ компотъ, ала Руди не изаде въончо. Не му се кдеше сега. Малкото му сестриче забелка, че не е изправилъ чинията и извика: — Пакъ си получишъ нѣколко двойка Руди, по аритметика, нали?

— Не си помисля, Лили, — каза Руди сладко, — има и други работи освенъ класни упражнения.

Майката и бещата не го разпитваха повече. Тѣ знаеше, че той рано или късно ще имъ каже какво го тревожи.

Руди реши да отиде веднага следъ обядъ при Петъръ. Може би, приятеля ще му даде съветъ.

Той обеси на майка си, че има нѣщо много, много важно да уговоря съ Петъръ и я помоли да му позволи да прекресе следъ обядъ съ него. Майката разреши и Руди хушна къкъ дома на Петъръ.

Когато стигна предъ Петровата къща той свирка два лѣти. Петъръ веднага разреда, че нѣщо се е случило и нѣколко секунди само следъ това бѣше вече на улицата.

— Петре! — извика Руди още отдамече, — случи се нѣщо страшно. Следъ като ти се качи горе, Карлъ ми откридна радното. Азъ взрѣхъ бавно къкъ вжиди, изведнѣкъ нѣщо ми удари и пакета ми изчезна. Успѣхъ да вназ Карлъ какъ знаваше бѣжидикомъ съ пакета подъ нищичко хей — тамъ въ онаа улица, — и той посочи съ пръстъ.

— Цѣлъ скандалъ, — казваше се Петъръ, — А какво знаеше въ пакета?

— Едно истинско радио!

— Я гледай, — извика Петъръ въ възторгъ, — и такъ маймана утре ще го поконе на учителъ. . . Екъ, че мръсна работа! Той сигурно не е можалъ да свърши своето и за-

това намислялъ да отирадне твоето и утре да се надува.

— Загазихъ съвсемъ, — каза Руди, — никому не съмъ казалъ за радното и сега не мога да докажа, че азъ съмъ го направилъ.

— Вѣрно, много главна работа, — съгласи се Петъръ, — трябва да измислишъ нѣщо. — Далмата свърна на градникската ограда, опустошиха крака и главя и се замислиха.

Следъ малко Петъръ поинта: — Руди измисль ли инструменти?

— Не, — кайкаше се Руди, — тамъ е белата, а Инструментитѣ бѣхъ взелъ на земя отъ техникя, който работѣше срещу насъ, а той тѣсно вчера е отпозлувалъ на нѣколко.

— Хмъ, — промъркори Петъръ и се замисли пакъ. Следъ малко извика: — Слушай, Руди, азъ го намисляхъ. . .

— Какви де, — прекъсна го Руди нетърпелно.

— Да отидешъ сега у Сашо, — отвърна Петъръ. — Той винаги намира изходъ.

— Това ли е всичко? Пакъ азъ помисляхъ, че си намислялъ Богъ знае какво. Но да отидешъ при Сашо.

Петъръ се качи още веднѣкъ горе, за да се обаби че трябва да каже. Когато слезе, даватата приятеля се опакѣха къкъ дома на Сашо. Той тѣсно бѣше долу въ общарската работилница на баща си и зѣрна даватата още отдамече.

— Вие приличате на бѣнки! — извика Сашо. — Какво се е случило?

— Нѣщо нечувано, — извикаха Руди и Петъръ въ едниъ гласъ. Следъ това Руди разправя още веднѣкъ най-подробно за нападението и още, че не може да докаже, че той е постронилъ радното.

— Хмъ, хмъ, — измѣква Сашо и се почеса по голѣта глава. — Лоша работа! Много бѣхъ искалъ да кадринемъ нѣщо на този мерзавецъ. И мисляха.

— Готово, — извика отведнѣкъ Сашо, — намисляхъ! Би ли могълъ още веднѣкъ да постронихъ радното, Руди?

— Разбира се, мога, — отвърна Руди и наостри уши.

— Тогавя вончо и каредъ, — званъ гържественно Сашо. — До утре ще постронихъ още едно радио, момче!

— Неизвъможно! — отвърна Руди. — Извирчилъ всичкитѣ си спестени пари за първото радио и нѣмалъ сега нито стотинка. Освенъ това, не е толкова лесно да се построн радио. Трѣбвагъ ми най-малко три дни за такъ работа.

— Не е толкова нѣкчно, — каза Сашо. — Азъ ще напѣри паритѣ. Знаешъ отъ къде ще ги взема. Ималъ много добра дела. Та отдавна мечтая за едно радио, Ако и разрешишъ цѣлата история, та ще ми даде паритѣ, а ние после ще и дадемъ радното. Ти пакъ ще си вземешъ твою апаратъ, отъ Карлъ следъ